

VÔ VI QUY NGUYÊN

Châu Nhật Tân Ph.D.

Cười Trong Đạo

Tập 8

TẠP CHÍ QUY NGUYÊN PHÁT HÀNH NĂM 2018

LOẠI A: Sách dành cho Học Viện VVQN:

Bao gồm các loại sách chứa đựng các bài học có cách hoạch định, kế hoạch và tổ chức VVQN. Các tài liệu chứa đựng dữ kiện lịch sử mật chưa đến thời gian công bố, các văn kiện, thông tin có cách cá nhân. Các tài liệu mật, các thảo chương, luận án của Học Viện.

LOẠI B: Sách dành cho Huỳnh Trường chính thức và các Trưởng Nhóm Đạo chính thức:

Bao gồm các loại cẩm nang, các chương trình huấn luyện, hướng dẫn, các tài liệu bán mật đang trên đường giải mã, các tài liệu dành hướng dẫn riêng cho Huỳnh Trường, Trưởng Nhóm Đạo.

LOẠI C: Sách dành cho các pháp hữu được chọn lựa:

Bao gồm các loại bài học cùng với phương hướng xử trí trong các hoàn cảnh của bài học. Các chi tiết, bài học dưới dạng tế nhị không phổ biến rộng rãi.

LOẠI D: Sách dành riêng cho đại đồng pháp hữu và nhân sanh:

Đây là các loại sách phổ thông, giới thiệu Pháp Đạo, chuyện giải trí, văn hóa, nghệ thuật có tánh đạo và những bài học chung.

NAM MÔ ĐẠI THỪA LIÊN HOA HÓA THÂN MINH
VƯƠNG PHẬT
NAMO METTREYA BUDDHA

Đức Thầy Từ Minh Đạt
(AKA – Châu Nhật Tân Ph.D.)

LỜI GIỚI THIỆU TUYÊN TẬP CƯỜI TRONG ĐẠO TẬP 8:

Tôi cứ tưởng “Cười Trong Đạo” đã không còn tiếp tục ra đời vì sức khỏe của mình và tuổi đời ngày càng già thì tánh hài hước sẽ dần mất đi. Nhưng không phải vậy, tánh hài hước của mình có được từ cách nhìn vào mọi sự việc trong đời sống không quá phức tạp trong vô phương mà chuyện gì cũng có hướng giải được nên tánh hài hước mới được nuôi dưỡng.

Chuyện cười của tôi không phải là sự sáng tác mà là góp nhặt từ những gì diễn đến ngay mình vì mình vui tự nhiên và chất liệu chính là môi trường chung quanh. Thế nên, cách cười cũng tùy vào người chung quanh.

Có đệ tử ngây ngô, thì cách cười sẽ là ngây ngô. Có đệ tử cố chấp thì cách cười sẽ dựa vào sự cố chấp ấy hay có đệ tử dung tục, dính vào dung tục hay ngại ở chuyện dung tục thì cách cười sẽ là dung tục... để từ cách cười mà mọi việc được xí xóa, con người dễ chấp nhận sự việc hơn, mà từ đó người đệ tử bớt bị vướng vấp bởi những định kiến, thói quen không phù hợp...

**Âm Ba Chuyển Động Rung Trời Đất
Vén nhẹ vờn mây... thả Nụ Cười....**

Chúc lành tất cả!

Thầy, Từ Minh Đạt (Châu Nhật Tân)

Đại Hùng Linh Điện, ngày 23 tháng 3 năm 2018.

GIẢI THÍCH VỀ ĐỊA CHỈ.

Hương hỏi tôi:

- Tuổi Mùi với tuổi Ngọ, tuổi nào được hơn?
- Để tránh đụng chạm khi nói về tuổi tác theo lý số, tôi trả lời theo lối ngôn ngữ:
- Khi người ta nói “ông này dề quá!” với “ông này ngựa quá!” thì cái nào dề hơn?

Ai cũng phì cười.

CU TÂM.

Hương nói với Tâm:

- Cô kỳ quá hé, con đã lớn rồi mà cô cứ gọi con là cu Tâm hoài, hồng lễ sau này con 30 tuổi cô cũng còn gọi con là cu Tâm thì kỳ quá.

Tôi xen vào:

- Khi nó 30 tuổi thì nó vẫn còn ...c... nên gọi nó là cu Tâm cũng đâu có sao?

ĐỀ PHÒNG SỚN SẮC.

Giàu từ Na Uy gọi sang:

- Thừa Thầy con có người bệnh, là một em nhỏ bị bệnh điếc bẩm sinh, vậy mình phải làm sao thừa Thầy?
- Thì em vẫn điếm bình thường và điếm thêm vào nước uống của nó.
- Nhưng em bé đó vẫn còn bú sữa!
- Thì em điếm vào bình sữa của nó!

- ... nhưng... em bé này còn rất nhỏ, nó còn bú sữa mẹ chưa bú bình!
- Thì em điếm cho mẹ của nó.

Nói đến đây, tôi chợt nhớ là Giàu thường có tánh sồn sác nên tôi phải nói cho kỹ lại:

- Nhớ là chỉ điếm trên đầu của mẹ nó thôi nhe!...

Nói đến đây thì Giàu và anh Lân đang ngồi kế bên tôi im lặng nãy giờ nghe cuộc đối thoại bỗng bật cười khanh khách...

CHUYỆN ĐỤNG XE.

Tôi có chuyện cần phải đi nên bảo Huyền chở. Từ trong nhà đi ra ngoài, chuẩn bị bước lên xe của Huyền, tôi thấy có vết móp, tôi hỏi:

- Sao xe em bị móp ở đây vậy?

Huyền trả lời:

- Dạ, em mới bị đụng xe...

Tôi giật mình:

- Em đụng sao vậy? Có chuyện gì không?

Huyền trả lời dí dỏm:

- Dạ không có gì! Em de xe nên đụng vào xe... của Thầy đang đậu dưới đường.... nên bị móp...

Tôi không nói gì cả, chỉ... lườm...

NGỦ MÊ.

Chuyện kể dưới đây thì hơi vô duyên một chút, mong quý vị thông cảm. Nhưng nếu đang căng thẳng thì cười một chút cũng tốt...

Trong ngày kế cận Đại Hội V, tôi sơ suất đã làm sảy một con rắn lớn, con rắn ấy bò trốn ở đâu trong nhà mà tìm hoài không thấy, chuyện ấy chỉ một số ít người biết mà tôi dặn không được ai tiết lộ vì sợ người ta sẽ hoảng sợ mà không chịu ngủ ở phòng khách.

Mấy em nhỏ phụ tìm rắn với tôi, tìm hoài không thấy, các em pha trò là “nửa đêm rắn bò ra, rồi người ta sẽ la hét lên chắc lúc đó vui dữ”. Đề cập đến chuyện nửa đêm, tôi kể mọi người về chuyện nửa đêm của Linh khi trọ học ở bên Bỉ. Lúc ấy, vào nửa đêm, một người lạ đến đập cửa rầm rầm ở phòng của Linh, Linh đang ngủ chưa tỉnh nên mắt nhắm, mắt mở ra mở cửa cho người ta, người lạ ấy vào nhà của cu cậu và đái cho một bãi ra đó rồi ra về. Một lúc sau người lạ đó dẫn theo cô bạn lại đến nhà Linh đập cửa rầm rầm, một lần nữa, Linh cũng mắt nhắm, mắt mở say ngủ rồi mở cửa cho hai người lạ ấy vào nhà. Vào được trong nhà, họ đái thêm một lần nữa và sẵn tiện lấy cắp một số đồ...

Cách ngủ mê của Linh là thế đó, và lần này, tôi nói: “Chắc nửa đêm, Linh dậy đi tiểu trong trạng thái còn mê ngủ, tiểu một hồi tự nhiên

Linh thấy... ủa sao nước chảy tùm lum, coi lại là đang cầm... con rắn...

Cả mọi người nghe kể đều ôm bụng cười rần nên chuyện rắn sút chuông ai cũng biết.

THỐNG KÊ GIÀU NGHÈO.

Vào một đêm trung tuần tháng 9 năm 2011, trong bàn ăn gồm 4 người ở Mỹ là tôi, Bibi, Hương, Huyền và 4 người từ Pháp là anh Lân và 3 đứa con. Bibi nói:

- Hôm nay, Bộ Tài Chánh có ra thống kê là cứ 6 người Mỹ thì có 1 người nghèo.

Tôi nói:

- Đâu có! Anh thấy ở đây có 4 người Mỹ thì có một người nghèo mà!

Ai cũng bật cười vì các cô ai cũng có việc làm, có thu nhập, còn tôi thì không. Tôi tiếp:

- Nhưng ở Mỹ còn đỡ hơn ở Pháp, với 4 người Pháp thì có đến 3 người nghèo.

Anh Lân và 3 đứa con đều bật miệng cười.

ĐỆ TỬ KHÔN I.

Sau khi được tin cả 3 vị: Ngôn, Toàn, Hoàng Anh đều được Visa sang Châu Âu, Bibi mừng rỡ và đổ tôi và mọi người:

- Đố anh, trong 3 người được đi, ai là người vui nhất?

Tôi nói:

- Hoàng Anh!
Bibi nói “Đúng!” Vậy còn ai vui nhì?
Tôi nói:
- Ngôn!
Bibi nói “Đúng!”, xong Bibi hỏi Mimi:
- Vậy đồ con, ai sẽ vui ba?
Mimi... suy nghĩ!

ĐỀ TỬ KHÔN II.

Thấy Châu Châu bán nước trong trường đề
kiếm thêm tiền chi dụng, Bibi đề nghị nên làm
bánh Macaroon bán vì dễ làm và dễ mang đi.
Bibi hỏi:
- Không biết mình bán 1 cái 50 xu thì có lời
không?
- Dạ, con không biết! Châu Châu trả lời.
Nghe vậy Mimi đề nghị:
- Vậy thì mình bán 2 cái 50 xu.

SÚC MIỆNG.

Nha sĩ Lân đang chuẩn bị chữa răng cho
một bệnh nhân Hồi Giáo. Người bệnh ra mặt
tài khôn chỉ dẫn:
- Nha sĩ có bao giờ cầu nguyện không?
Anh Lân trả lời “có!”. Người bệnh tiếp:
- Thế trước khi nha sĩ cầu nguyện, ông có tắm
không?
Anh Lân thấy người này đang ... có vấn đề
nhưng anh vẫn lịch sự trả lời:

- Có khi có và có khi không!
- Người bệnh chỉ đợi dịp như vậy mà lên mặt chỉ dẫn:
- Thế thì không được! Phải tắm trước khi cầu nguyện thì lời cầu nguyện mới có hiệu quả!
- Thấy người này vô duyên, làm tài khôn, anh Lân dựa vào tinh thần nghề nghiệp mà phản đòn:
- Thế còn ông? ...Trước khi cầu nguyện, ông có... súc miệng không?
- Ơ... ơ... người bệnh cứng họng vì miệng của mình đang bốc mùi và có vấn đề nên mới cần tới Nha Sĩ...

ĐẦU NĂM KHÔNG ĐƯỢC NGHỈ!

Sáng đầu năm 2013, mấy đứa nhỏ Tâm, Châu Châu, Mimi xin đi chơi với người khác, Thầy hầm tụi nó, sáng đầu năm không biết chúc Happy New Year với “ai” hết, vừa bảnh mắt là đi chơi! Hương hỏi mấy đứa nhỏ về tục lệ của Pháp (*vì mấy đứa sang đây từ Pháp*):

- Không biết đầu năm ở bên Pháp có được nghỉ không?

Thầy trả lời thay:

- Không!...

Rồi Thầy nói tiếp:

- Thầy biết mà! Thầy mới nghe radio từ tối hôm qua, phải không Châu? Hôm qua lúc con ngồi làm việc, Thầy có nghe radio bên Pháp mà phải không?

Châu chỉ nhớ lảng máng và nói cho có nói:

- Dạ phải! Con có nghe Thầy nghe radio có tiếng Pháp trong đó!

Sẵn đà, Thầy nói luôn:

- Đó thấy hông? Bên Pháp ngày đầu năm không có nghỉ!...

Mấy đứa nhỏ biết Thầy nói không đúng nên mặt tui nó còn ngờ ngờ “sao radio lại nói như vậy? Ở bên Pháp đâu có đi làm trong ngày đầu năm đâu”... Tui nó chỉ ngờ ngờ nhưng không dám nói, sẵn dịp Thầy... thọt:

- Bên Pháp đầu năm đâu có được nghỉ, vì tui nó bận đi chơi mà!

Ai cũng bật cười vì biết Thầy xỏ!

CON QUÝ TỬ.

Ngày ngày đầu năm 1 tháng 1 năm 2013, có một người từng xem tướng của Sư Tử và nói với Bibi về những kỷ niệm với Sư Tử rằng:

- Tướng của Sư Tử là tướng có con là quý tử...

Vừa nói xong, người này chợt nhớ đến Thầy, một người mà mình... ghét từ bấy lâu. Vì vậy, đang nói huyền thuyên thì lỡ trớn nên bị khựng lại một chút, người này tiếp:

- Nhưng nó biết làm cho nó quý hay không thì tùy ở nó!...

Tôi nghe kể mà bật cười....

MIÉNG BÁNH ... “BỤ”

Đầu năm, mấy đứa nhỏ cắt bánh mời chú Lành khi chú đang làm báo. Để giúp cho chú được thoải mái một chút khi đang làm việc, Thầy rầy mấy đứa:

- Mấy đứa có biết chú Lành đang bị cảm không mà cắt bánh như vậy cho chú?

Mấy đứa nhỏ im lặng vì sợ không biết bị rầy chuyện gì nữa đây, còn chú Lành thì ngờ ngợ... Thầy tiếp:

- Mấy đứa cắt miếng bánh nhỏ xíu như vậy, người ta hắt xì thôi cũng đủ vắng đi...

KHÔNG MỞ TV.

Trong phòng ngủ, Bibi có một TV thật là lớn nhưng hầu như không bao giờ cô dùng TV ấy, coi phim chỉ cũng dùng laptop. Mang laptop vào phòng mỗi ngày, vừa coi phim, vừa check mail, vừa chơi game... Tôi nói hoài nhưng cũng vậy! Coi trên màn ảnh lớn thì đỡ hư mắt hơn, mình lại thoải mái hơn.

Một hôm cả nhà cùng đi ăn, tôi la Mimi đi học, ăn mặc hờ hang nên ra đường có nhiều kẻ dòm ngó. Mimi chối, tôi nói, sau khi đi học về Mimi đi xe bus, lên xe bus có một người Mẽ xích qua một bên để Mimi ngồi và đó là băng ghế kế cuối. Mimi bắt ngờ há hốc miệng. Tôi nói với Huyền hôm nay trong phòng khám bệnh có một bệnh nhân, người bệnh bắt tay cô

và bóp nhẹ vào bàn tay cô 2 cái, sau khi làm việc tại phòng khám xong, Huyền đi shopping, ghé vào tiệm gì, tiệm gì,... tôi đều kể rõ. Bibi ngồi trố mắt, vì cả ngày hôm nay tôi bận đi tang lễ ở gia đình chị Nga, chị Loan và tôi cũng rất ít đi đâu ra đường, nhất là phải lái xe một mình.

Bibi hỏi:

- Còn em thì sao?

Tôi trả lời:

- Bây giờ thì em đang nghĩ chuyện ở công ty và nghĩ về má của em.

Bibi ngạc nhiên:

- Tại sao anh biết được như vậy?

Tôi trả lời:

- Anh đang mở TV.

Bibi hỏi:

- Có thể chỉ em cách mở TV không?

Tôi nói:

- Vô ích thôi, vì em có TV trong phòng mà em cũng không bao giờ xài....

NƠI MÁT MÈ.

Đi Bình Dương để mua đồ gốm sứ, xong chúng tôi đến một quán ăn khá sang trọng ở đây. Trong lúc Đức đang đậu xe thì tôi một mình đi vào quán. Quán thật là lớn nhưng có điều lạ là tiếp viên toàn là nữ, lại mặc váy thật là ngắn. Các cô ra đón tôi và hỏi:

- Anh muốn ngồi ở đâu?

Tôi trả lời:

- Ngồi chỗ nào mát là được!
- Vào phòng máy lạnh nhé! Phòng VIP được không?

Tôi nói “được”! Các cô dẫn tôi vào một phòng thật vắng và có máy lạnh. Một hồi thì Đức đi vào nhưng chỉ đứng trước cửa phòng không bước vào và gọi tôi:

- Thầy ra ngoài này ngồi nè Thầy!
- Sao vậy? Trong này mát mà?
- Ở ngoài này mát hơn Thầy...

Tôi theo Đức ra ngoài và tôi lấy làm lạ. Bảo các cô tiếp viên dẫn đến chỗ mát thế thì sao Đức lại nói chỗ đó không mát? Ra ngoài để ý một chút thì tôi chợt hiểu “thì ra bên trong mát kiểu khác!”

MỘT THÀNH HAI.

Trường có tật nói lắp (cà lăm) tuy nhiên tánh của em rất vui và hoạt bát. Một hôm Trường mời chú của em là Tiến mới từ Mỹ về Việt Nam đi ăn phở, em gọi món phở tái bỏ viên cho chú của mình với người hầu bàn:

- Cho một tô... một tô phở tái,... một tô phở tái bỏ viên.

Người hầu bàn đã mang đến 2 tô, khiến cho Tiến phải cố mà ăn cho hết...

“Tam Cung Lục Viện”.

Tam Cung Lục Viện là từ để chỉ nơi ở của các bà, các giai nhân thuộc hậu cung của các hoàng đế ngày xưa.

Một hôm, Bibi và các cô rủ tôi đi chơi, mà thường mỗi khi đi chơi tôi luôn là người chính tạo ra niềm vui và tiếng cười, có thể nói, chuyện gì tôi cũng có thể pha trò được. Tôi nói:

- Coi ra đời này mình cũng phải tạo dựng nên “tam cung lục viện”.

Có người “bất ngờ”:

- ... Sao? “Tam cung lục viện”... là... sao vậy Thầy?

Tôi cười:

- Thì nè, “cung” cũng như “điện”, “cung điện” mà, mà mình phải dựng nên 3 điện: Đại Hùng Linh Điện, Chí Tôn Điện và Điện Mẫu. Còn “viện” thì mình phải dựng đến 6 viện: Đạo Viện, Học Viện, Pháp Chủ Thiền Viện, Thư Viện Thomas Jefferson, Bảo Tàng Viện và Viện Nghiên Cứu.

Nghe tôi nói, ai cũng bật cười...

2 lần “Ái chà....”.

Linh mỗi lần phát hiện mình làm một việc gì sai thì thường thốt lên “Ái chà....!”

Tôi nói với mọi người về tánh nầy của Linh và đổ mọi người rằng:

- Hôm qua, Linh đang chờ Thầy, nó lo nhìn ở chỗ khác mà quên nhìn xe người ta nên đã mém đụng vào xe người khác. Bất ngờ phát hiện ra có xe khác bên cạnh và mình mém đụng xe của họ, Linh hốt hoảng kêu lên “Ái Chà!” Rồi sau đó lại thốt lên tiếp một lần nữa “Ái Chà!” Đố các vị, tại sao nó lại liên tiếp thốt lên 2 lần chữ “Ái Chà!”?

Không ai có được câu trả lời, tôi nói:

- Câu “ái chà!” đầu tiên là Linh phát hiện ra mình mém đụng người ta, còn câu “ái chà!” thứ hai là nó bị Thầy... tát một cái vì tội lái ẩu...

Mọi người đều bật cười...

TÌM VỢ CHO LINH.

Nói về Linh thì ở ĐHLĐ ai cũng biết, đó là một thanh niên rất ngờ nghệch, khá vô duyên... hơi.... ngu và rất thiếu trưởng thành. Nói năng và hành xử khiến người khác nhất là người khác phái rất dễ nản, dễ chán và rất dễ... ghét.

Tôi nói với Linh:

- Ba má con chắc chắn là lo lắng cho con lắm. Lo cho con sau này sẽ không có vợ. Nên chắc chắn Ba má con có giới thiệu cho con bạn gái để làm quen phải không?

Linh xác nhận:

- Dạ đúng! Ba má con có hỏi các bệnh nhân giới thiệu con gái của họ cho con làm quen

Tôi nói:

- Nhưng chả có ai thèm phải không?

Linh gật đầu xác nhận. Bibi nói:

- Chắc kiểu như thằng Linh không có ai thích đâu, kiếm vợ cho nó khó lắm. Họa chăng là về Việt Nam kiếm vợ.

Tôi nói:

- Đúng vậy! Anh đã giới thiệu về nó cho nhiều cô ở Việt Nam rồi nhưng mỗi khi nói với họ về nó thì ai

cũng bủi môi không muốn. Nói về Việt Nam kiếm vợ vậy chứ cũng chả ai thèm nó, anh đã hỏi nhiều người lắm rồi...

Thấy ai cũng tỏ vẻ thất vọng, tôi nói tiếp:

- Nhưng có một con nhỏ này khi nói về Linh thì nó cười khoái chí...

Bibi hỏi:

- Ai vậy?

Tôi trả lời:

- Nhỏ đó mới có.... 2 tuổi hà! Chỉ cười đại thôi chứ hông biết gì...

Ai cũng bật cười....

Tháng 3 - 2015

DỄ HIỂU.

Cô Bình, người ăn chay trường nói với tôi:

- Hôm qua con mới vào tiệm mua bánh mì.
- Cô mua ổ bánh mì không phải không?
- Ủa? Sao Thầy... hay vậy? Thầy biết vậy?
- Hồng lẽ cô lại mua bánh mì thịt?

6-2015

“DÔ DIỄN”.

Tôi nói với Linh:

- Thầy bây giờ rất khó ngủ, một giấc ngủ còn quý hơn vàng. Đố Linh, nếu ai cho Thầy vàng và cho Thầy được một giấc ngủ, Thầy sẽ chọn cái gì?

Linh:

- Dạ! Giấc ngủ!
- Không! Vàng!

7-2015

MÈO HOÀN MÈO.

Tôi xem tướng cho Minh Tâm:

- Mặt em có tướng Dâm!

Minh Tâm phản đối:

- Em mà... dâm gì Thầy?

Thấy em ấy không vui nên tôi bào chữa:

- À! Không phải “dâm” nhưng là “gian”...

Minh Tâm cảm thấy đỡ quê hơn:

- À! Thì vậy!

Thấy không khí đã nhẹ trở lại nên tôi quay trở lại điểm ban đầu:

- Gian này là “gian ẩm”

Gian ẩm nói lái lại là dâm đẳng! Rốt cuộc cũng là dâm...

8-2015

KHÔNG BỎ LỖ CƠ HỘI.

Trong thời gian tại Pháp (9-2015) dạy dỗ một số đệ tử chung quanh và tôi thường bức mình vì tánh ngây ngô của cô Thoa, đã 40 tuổi rồi nhưng có lẽ do sống trong một đời sống bình lặng ít va chạm tại một vùng nông thôn Việt Nam nên sự hiểu có hơi chậm và để làm sống lại cái trí của một người ít cần dùng đến nó, tôi thường đợi dịp... thọt và thường thì không chờa dịp nào để... thọt.

Một buổi, tôi hỏi cô Thoa về Cha của cô ấy, cô ấy kể về Cha của mình:

- Kể từ khi con biết suy nghĩ cho đến nay, Cha con...

Tôi chặn liền:

- Lúc đó cách đây bao lâu rồi? 2 năm chưa?

Ai ngồi chung quanh cũng bật cười...

11-2015

ĐEN DẸO.

Tôi bảo mọi người dừng xe trước Trung Tâm 2 để mọi người xuống xem các cây bí rợ mọc đầy ở đây. Đi quanh quần xem, tôi thấy dưới đất có bãi phân chó đã bị ai đó đạp lên nên khi lên xe, ai cũng ngửi thấy có mùi... thú. Tôi nói:

- Chắc chắn là cô Bình đạp nhằm “vàng dẽo” rồi. (*“vàng dẽo” là tiếng lóng ám chỉ... “phân” vì có màu vàng và... dẽo*).

Mọi người ai cũng xem dưới giày của mình có đạp nhằm phân không. Anh Thư nói:

- Con nghĩ Thầy là người đạp phải vàng dẽo!

Tôi trả lời:

- Thầy có thấy cục vàng dẽo ở dưới đất đã bị ai đạp nhưng không phải Thầy! Thầy chỉ đạp... “đen dẽo” mà thôi!

Ai cũng ôm bụng cười sặc vì ai cũng thấy còn một cục phân khác màu đen đã bị tôi đạp.

11-2015

CHUYỆN CHI CỨNG THỌT ĐƯỢC.

Chị Trang than về Linh trước đồng người:

- Thằng Linh làm việc không hề biết suy nghĩ gì hết...

Tôi tham gia:

- Cái đó thì Thầy không biết, không biết nó có suy nghĩ gì không? Nhưng... nó đâu có làm việc gì đâu?

Mọi người ai cũng bật cười.

12-2015

HẸN HÒ.

Ngồi họp, nói chuyện vui với các đệ tử trẻ, tôi hỏi thăm với mọi người về Quỳnh Dao và cảm thấy cô ấy trong thời gian này có thái độ không được bình thường cho lắm. Tôi bảo Bác Sĩ. Thanh:

- Em có thể “hẹn hò” với Quỳnh Dao đi!

BS. Thanh hơi ngớ người, tôi nói thêm:

- Nhưng hẹn trong giờ... hành chánh....

Ai cũng bật cười vì lúc ấy Thanh đang làm Bác Sĩ ở khoa ... Tâm Thần.

1-2016

DỄ CÓ VACATION.

Trong chuyến ra Bắc 2015, Bibi hỏi BS Thanh:

- Ủa? Em có còn đi làm không mà đi chỗ nào cũng có mặt em vậy?

Tôi trả lời thế cho Thanh:

- Ới!!! Chỗ làm của Thanh dễ có người tạm thay thế công việc mình lắm, nên mình có thể đi vacation bất kỳ lúc nào cũng được. Cứ chỉ đại một người rồi bảo họ “mày thế làm nhiệm vụ Bác Sĩ” rồi chỉ đại người khác “mày thế làm nhiệm vụ Y Tá”... thì ai cũng vui vẻ chấp nhận cả!

Bibi hơi ngạc nhiên nên tôi trả lời giùm:

- Thanh đang làm trong khoa Tâm Thần....

2-2016

ÔI VÀ ĐU ĐỦ.

Sau buổi ăn tối, cô Bình thường chuẩn bị trái cây để làm món tráng miệng. Dạo này (10-2015) hai cây ổi sau vườn ra nhiều trái nên cô Bình thường dùng trái ổi để làm tráng miệng và cứ như vậy, mấy tuần liên tiếp cô luôn mang ra món Ổi và Đu Đủ.

Hôm nay (17-10-2015) cũng như cả tuần nay, cô mang đĩa Đu Đủ và Ổi ra. Tôi than:

- Sao cũng là Ổi với Đu Đủ nữa???

Bibi chỉ vào đĩa trái cây:

- Đu Đủ thì làm cho người ta dễ đi cầu còn Ổi thì làm cho người ta bón!

Tôi nói:

- Hèn gì! Dạo này đi cầu chỉ ra được phân nửa thì đứng lại...

Ai cũng ôm bụng cười... Bài này không phải tôi đang dạy nói bậy và nói chuyện bậy mà mấy hôm nay trong buổi ăn có Thủy (Nguyễn Thị Thanh Thủy) hiện diện và nghe nói gia đình Thủy hầu như cả 2 vợ chồng đều không biết cười, nên tôi muốn cho em ấy thấy cuộc sống trong nhà nên nhẹ lại, đừng câu nệ quá, chuyện gì cũng nên vui được thì sẽ ra tiếng cười, có tiếng cười thì sanh hòa khí, có hòa khí thì sẽ có hỉ khí mà từ đó có tài khí, vượng khí... đời sống gia đình mới có thể hưng vượng được.

2-2016

DẤU ĐẦU LỜI ĐUÔI.

Tôi thường nấu ăn nên tôi để dành cho riêng tôi một bộ dao đặc biệt và không muốn ai trong nhà dùng nó. Một hôm, sau buổi cơm tối, Bibi lấy trái cây ra để cho mọi người tráng miệng và cô ấy dùng dao của tôi để xắt trái cây. Tôi chỉ mỉm cười cho Bibi:

- Dao này mới lấy ra xài đã bị cong cái mũi rồi, em làm cong phải không?

Bibi chối:

- Không phải em! Anh làm như em hay lấy mũi dao đi nạy cái này, cái nọ vậy!

Tôi im lặng, lui cui tìm cách mở nắp trái rượu dừa vừa mua từ Bến Tre, Việt Nam về (1-2016). Đây là một trái dừa và đã được người ta ủ cho lên men thành rượu. Ngồi loay hoay cả buổi cũng không mở được cái nắp của nó. Bibi ngồi kế bên nhìn, có lẽ sốt ruột nên cô đưa con dao đang xắt trái cây cho tôi:

- Anh xài dao này để nạy cái nắp của nó dễ hơn, chứ làm sao mà mở nó được?

Cả bàn ăn ai cũng cười ồ! Chỉ có mình tôi không nhận ra sơ hở của Bibi vì bận loay hoay tìm cách mở cái nắp dừa....

3-2016

CÂU HỎI “CÓ DUYÊN”.

Ngày 1 tháng 1 năm 2016, cô Bửu Hiền hỏi:

- Thừa Thầy con thấy có người bị ma nhập, con nghe người ta chỉ rằng, muốn cho ma xuất ra khỏi bản thể thì mình tạt nước vào mặt họ thì ma sẽ xuất ra. Con tính làm như vậy nhưng phần lực lại đòi đánh con, như vậy có nghĩa là sao thừa Thầy?

- Tự dưng có một người lạ nào tới tạt nước vào mặt cô, cô có muốn đánh họ không?

Ai cũng bật cười.

4-2016

BỤNG VÀ TAI.

Nghe tiếng sôi bụng phát ra từ tôi, Mimi hỏi:

- Bụng của Thầy có OK không?

Tôi ngạc nhiên:

- Bình thường! Sao vậy?

Mimi nói:

- Tại con nghe nó kêu nãy giờ.

Tôi hỏi lại:

- Tai của con có OK không?

Mimi ngạc nhiên:

- Dạ bình thường! Sao vậy Thầy?

Tôi nói:

- Vì con nghe tiếng sôi bụng của Thầy nãy giờ!

12-2016

NÓI CHUYỆN VỚI... “VÔ HÌNH”.

Một buổi tối, đi ngang phòng tắm mà cửa phòng đang mở toang, thấy tôi đứng bên trong nói chuyện “một mình”:

- Mày phải ở đây! Tao cấm mày đi theo tao vào phòng!

Cô Bình ngạc nhiên và hỏi:

- Thầy.... Thầy... nói chuyện với... phần âm à?

Tôi trả lời:

- Không!

Cô Bình hỏi:

- Vậy... tại sao Thầy nói chuyện... một mình?

Tôi trả lời:

- Thầy đang nói chuyện với hơi... đít của Thầy!

Cô coi! Mình thả bom trong phòng tắm, xong trở vào phòng ngủ, nó đi theo làm.... Chui không nổi với nó!

Một tiếng cười xé cả màn đêm được nổ ra....

CÁI VÍ DỤ DỄ HIỂU.

Sau khi chụp được tấm hình “Quý” tức vị Sơn Thần vào ngày 21 tháng 3 năm 2016, người Cha của Tim (Timothé Letaut) phản ứng dữ dội vì cả đời ông, dầu có thọ Pháp VVQN nhưng ông chỉ học Thiền và không bao giờ tin có thế giới bên kia, không tin có Trời đất, Ma Quỷ... mà nay chính đứa con của ông đã chụp được ảnh của một con... “quỷ” nên ông đã mất bình tĩnh vì mọi

ý niệm của ông từ trước đến nay đều bị đảo lộn. Ông đòi con của ông, Tim, phải trở về Pháp.

Thấy Tim đang lo sợ, tôi hỏi chuyện và Tim nói em phải trở về Pháp theo lệnh của Cha. Tôi nói với em:

- Ba của mày chỉ đang vọng động nhất thời, mày theo cái vọng động đó thì chỉ hại cho mày. Mày về đó thì chắc chắn mày không còn có dịp trở sang nữa. Coi như chuyện học của mày tại Mỹ chấm dứt.

Tim nói:

- Nhưng nếu tôi không trở về Pháp thì Cha của tôi sẽ đuổi tôi đi luôn!

Tôi nói:

- Đuổi luôn? Làm sao mà đuổi luôn được khi mày là con trong gia đình đó? Mày họ gì? Nói đuổi cỡ nào thì làm sao mà mày mất đi cái họ ấy được? Người trong nhà vẫn là người trong nhà không thể mất được! Nếu có mất thì mày chỉ mất ở đây mà thôi. Đồ ngoài da mới mất chứ đồ của da thịt thì làm sao mà mất?

Tim cũng chưa hiểu, tôi ví dụ:

- Bây giờ mày đang ngồi trên ghế, cái mà mày sợ mất là sợ mất cái ghế hay là mất cái... “lỗ đít”?

Tim bật cười, chỉ cần ví dụ như vậy thì người khờ cũng có thể dễ hiểu.

CON ĐÃ BIẾT “SAI”.

Không hiểu Bùi Huy Linh, con của chị Trang làm cái gì mà khiến cho chị Trang phải “moral”, lẽm nhẽm cả buổi:

- Con đã biết cái sai của con chưa?

Linh im lặng, tôi xía vào, trả lời giúp Linh:

- Dạ, biết rồi! Size của con là size L.

(size: Khổ quần áo, đồng âm với chữ “sai” của tiếng Việt).

XÁ XÍU.

Lần đầu tiên tôi biết bánh trung thu và bánh dẻo nhân xá xíu vào năm 2015, bánh do cô Bác Sĩ Linh mang đến nhà anh Lân, chị Trang bên Pháp. Mấy hôm trước đường huyết của tôi bị tăng mạnh cũng bởi ăn một chút xíu bánh trung thu hạt sen mà chị Trang mua nên bây giờ những chiếc bánh dẻo, bánh trung thu này được cắt ra mời nhưng tôi cũng không muốn ăn. Tuy nhiên, khi nghe nói bánh dẻo, bánh trung thu ấy có nhân xá xíu là loại mới lạ với tôi nên tôi muốn thử một chút cho biết. Tôi chỉ lấy một miếng nhỏ, thật là nhỏ tính ăn. Anh Thư sợ tôi bị tăng đường huyết như mấy hôm trước nên đã cản liền:

- Thầy nên ăn một chút xíu thôi!

Chưa chi đã bị chặn họng, nên tôi đáp trả liền:

- Tui biết! Bánh dẻo nhân xá xíu thì chỉ ăn chút xíu thôi chứ bánh dẻo nhân “xá nhiều” thì mới ăn nhiều.

Ai cũng phì cười vì câu trả lời này.

BỄ THÌ BỎ.

Đi chợ trời tại Vương Quốc Bỉ, thấy Ngọc Linh và Hương Thảo đứng ngắm nhìn một món đồ gì đó mà 2 em đứng khá lâu. Tôi hỏi bằng giọng Nam:

- Mấy em đang nhìn cái gì “dậy”?

Hương Thảo trả lời bằng giọng Bắc:

- Em đang xem cái bễ.

Tôi làm bộ không hiểu để nhằm kéo các em đi chỗ khác:

- Bễ rồi thì bỏ đi, đứng xem “quài” vậy?

(Người Bắc gọi cái bồn cá là cái bễ).

QUÁ TẾ NHỊ.

Ngôn nhờ vị sư bó cây từ một cây thật cao và đào cây con giùm cho Ngôn.... Thầy nói nhỏ: “Em có để ý thấy vị sư ấy có một tay không? Sao em tế nhị quá vậy?”.

“THỦ KHOA”.

Trong một buổi ăn tối tại Pháp (13-10-2015), tôi giới thiệu Quỳnh Dao cho Linh, Linh cười có vẻ e thẹn hoặc không chấp nhận, tôi bồi thêm:

- Ở đó mà chê! Người ta là Thủ Khoa bên Việt Nam... mà thằng Linh có biết “Thủ Khoa” có nghĩa là gì không?

Linh dúi mày suy nghĩ và nói nhỏ, lí nhí trong miệng vì sợ nói không đúng:

- ... Valedictorian... Valedictorian....

Vì Linh nói khá nhỏ chỉ nghe loáng thoáng “dic..”, “...dic”. Tôi nói nhanh:

- “Đít?” Cái gì “Đít”? Đít mới là mày! Mày là “Thả Khu” nên mới lòi đít, còn nó là “Thủ Khoa”, là hạng nhất của trường.

Ai nghe cũng bật cười, vì tôi ứng đối nhanh giữa các từ láy tiếng Việt và Anh Ngữ cũng như dùng nó để xỏ nhẹ Linh. (*Ghi chú: Nói láy chữ thả khu là thủ khoa*).

TIN VÀO SỐ.

Anh Thư và Ngọc Linh 2 cô Tiến Sĩ từ Pháp sang Mỹ để tìm việc làm. Ngọc Linh thì đã tìm được việc còn Anh Thư thì chưa. Lúc trước có nhiều chuyện tôi bực mình về Anh Thư, nay sẵn chuyện tìm việc làm của 2 cô nên tôi đã khen ngợi Ngọc Linh cố tình làm cho Anh Thư

quê và tức. Nghe xỏ chịu không nổi nên Anh Thư nói:

- Con chỉ tin vào số!

Ý cô muốn nói là cái gì cũng có số phần của nó, cô ấy chưa tìm việc vì chưa tới số có việc chứ không phải là dở,... Tôi xỏ thêm:

- Em là Tiến Sĩ Toán Học, không tin vào số thì tin vào cái gì?

GIỮ GÌN ĐỦ THỨ I.

Mỗi lần có dịp công tác tại Châu Âu thì tôi thường sang Pháp để làm răng tại phòng nha của anh Lân và chị Trang riết dần thì thành lệ. Đối với các đệ tử mới tại đây thì lại nghĩ rằng mỗi khi tôi cần làm răng thì mới sang Pháp, nên các vị ấy muốn tôi sang thăm thì thường tìm những cơ liên quan đến việc chữa răng.

Tháng 10 năm 2017, tôi có nghe kể lại các vị bên ấy họp với nhau để tìm cơ mời tôi sang vì phải có cơ chứ không thì các pháp hữu nơi khác sẽ so bì nhưng cuối cùng thì các vị ấy cũng không tìm được cơ gì cả.

Có lẽ đã “thấm nhuần tư tưởng” tìm cơ trên nên có lần nói chuyện phone với Hương Thảo, em nói với tôi một cách rất tự nhiên như sau:

- Thầy rán giữ gìn sức khỏe, giữ gìn mọi thứ... trừ... răng!

Tôi bật cười vì cách mời khá khéo léo này.

BÁI SƯ.

Đứng trước những thùng rác mới làm, một sáng kiến tận dụng các gỗ phế thải, vừa tiết kiệm lại là một mẫu mã đẹp, Thầy khoái chí nói với cô Bình như muốn khoe:

- Nếu lúc nhỏ, tui gặp tui như vậy thì tui sẽ không bài người đó làm sư!

Mặt cô Bình có vẻ biến đổi, không vui và không đồng ý cho lắm, Thầy tiếp:

- Vì đó là tui mà! Tui sao bài sư tui được! Hehe!.

GIỮ GÌN ĐỦ THỨ II.

Có lẽ qua câu chuyện giữ gìn đủ thứ I, một vị pháp hữu ở Việt Nam, cô Võ Thị Thanh Xuân nhân dịp Tết 2018 đã chúc tôi: "...con kính chúc Thầy nhiều sức khỏe, và không còn bị đau ...răng".

Có lẽ cô ấy và các vị muốn tôi về Việt Nam trong năm thay vì sang Châu Âu để... chữa răng!

Ảnh Vui

Hai con két đang giành nhau để được đến gần cô chủ của mình.

Một con khi đến chào và hôn cô Bibi...

MỤC LỤC

1	Lời giới thiệu tuyển tập cười trong đạo tập 8	5
2	Giải thích về địa chỉ.	6
3	Cu Tâm.	6
4	Đề phòng sơn sác.	6
5	Chuyện đưng xe.	7
6	Ngủ mê.	8
7	Thống kê giàu nghèo.	8
8	Đệ tử khôn I.	9
9	Đệ tử khôn II.	10
10	Súc miệng.	10
11	Đầu năm không được nghỉ.	11
12	Con quý tử.	12
13	Miếng bánh bự.	13
14	Không mở TV.	13
15	Nơi mát mẻ.	14
16	Một thành hai.	15
17	Tam cung lục viện.	16
18	2 lần “ái chà...”	16
19	Tìm vợ cho Linh.	17
20	Dễ hiểu.	19
21	“Dô Diên”.	19
22	Mẹ hoàn mèo.	19
23	Không bỏ lỡ cơ hội.	20
24	Đen dẻo.	21
25	Chuyện chi cũng thọt được.	21
26	Hẹn hò.	22
27	Dễ có vacation.	22
28	Ồi và đu đủ.	23
29	Dấu đầu lò đuôi.	24

30	Câu hỏi “có duyên”.	25
31	Bụng và tai.	25
32	Nói chuyện với... “vô hình”.	26
33	Cái ví dụ dễ hiểu.	26
34	Con đã biết “sai”.	28
35	Xá xiu.	28
36	Bể thì bỏ.	29
37	Quá tể nhị.	29
38	Thủ khoa.	30
39	Tin vào số.	30
40	Giữ gìn đủ thứ I.	31
41	Bái sư .	32
42	Giữ gìn đủ thứ II.	32

Ca Sĩ Bảo Yến viếng thăm Đức Thầy nhân dịp Đức Thầy về thăm quê hương 11-2012.